

## ***Even uw aandacht...***

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.*

*Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.*

*Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontfemen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.*

*Veel leesplezier!*

# **'t LOOPT IN 't HONDERD**

komedie in 2 bedrijven

door

Peter de Kemel

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen  
2016  
Nr. 1963

## *PERSONEN*

4 dames - 3 heren

Pol Pieters, onderdirecteur van een bedrijf van badhanddoeken, 30 jaar.

Linda Pieters, zijn vrouw, 30 jaar.

Lilly, secretaresse en maîtresse van Pol, 25 jaar, ze is zeer klein en mager.

Molly, ex secretaresse van Pol, 35 jaar, zeer mollig.

Vicky, een Spaans kamermeisje van het hotel, ze praat een gebroken Vlaams, 20 jaar.

Dolf Antheunis, de nieuwe directeur van het bedrijf waar Pol werkt, 55 jaar. Zeer zwaarlijvig.

Bram, minnaar van Linda. 40 jaar.

Het stuk kan gemakkelijk in het dialect gebracht worden met uitzondering van Dolf Antheunis die in het A.N. praat en van het kamermeisje Vicky.

## *DECOR*

Het volledige stuk speelt zich af in een hotel in Gent. Het toneel is in de breedte verdeeld in twee helften. Links is de living die 2/3 van de totale breedte in beslag neemt. Rechts is de slaapkamer die 1/3 in beslag neemt. Links vooraan is een deur naar het toilet. Achteraan links is een deur naar de keuken. In de achterwand links is de ingangsdeur van de hotelkamer. In het midden achteraan zijn twee kleine deurtjes van de bar. De deurtjes zijn met schuine latjes zodat er iets kan doorgeschoven worden, ook al zijn de deuren dicht. De living en de slaapkamer worden van elkaar gescheiden door een gaasdoek of koordjes op een tiental centimeter van elkaar gespannen, dewelke de muur voorstellen. Achteraan in die scheidingswand zit een deur naar de slaapkamer, eveneens met schuine latjes. Achteraan in de slaapkamer zelf zit de deur naar de badkamer. In de rechtse wand in de slaapkamer zit een hoog raam tot op de grond met een gordijn ervoor. In de slaapkamer staat enkel een bed. In de living staat een tweezit en twee keer een éénzit, een salontafeltje, een tafeltje voor de telefoon en een bak met een grote plant.

## *E E R S T E B E D R I J F*

### *1e TAFEREEL*

*(Wanneer het stuk begint zit Pol Pieters in de zetel zijn krant te lezen. Hij is duidelijk zenuwachtig en kijkt op zijn horloge. Leest terug verder in zijn krant. Uit de badkamer komt zijn vrouw, Linda, in haar badjas.)*

LINDA : Pol! Polleke!!

POL : Hmm.

LINDA : *(komt in living)* Zeg Polleke, wanneer begint die vergadering van jou?

POL : Welke vergadering?

LINDA : Wel, die aanstelling van je nieuwe directeur. *(Ze gaat in zetel zitten en begint haar nagels te lakken.)*

POL : Ah ja... uih... Om twee uur. In de benedenzaal van het hotel hier.

LINDA : Hoelang denk je dat die vergadering zal duren?

POL : Ja, dat is moeilijk te zeggen. Wie weet op voorhand hoelang die man zal praten. Zeg, tussen haakjes, je blijft toch bij je idee om te gaan winkelen hier in de stad, terwijl ik naar die vergadering ben?

LINDA : Ja ja, ik zie het niet zitten om hier de ganse namiddag alleen te zitten in die hotelkamer.

POL : Je hebt gelijk. Profiteer er maar van terwijl je in Gent bent. In Gent zijn er voldoende winkels om je een ganse namiddag bezig te houden. Wanneer denk je terug te zijn?

LINDA : Hangt ervan af wanneer jij denkt terug te zijn van je vergadering. Wat denk je van vijf uur?

POL : Ja, het zou zo iets kunnen zijn. Weet je wat? Ik zorg ervoor dat ik niet terug ben voor vijf uur. Dan heb jij alle tijd om naar de winkels te kijken.

LINDA : Ja, samen uit, samen thuis.

POL : Ja, dan hoeft er hier niemand alleen te zitten. Moet jij er zo mooi opstaan om naar de winkels te kijken?

LINDA : Een vrouw is graag keurig als ze buitenkomt, schat. (*Ze staat recht en gaat terug naar badkamer.*) Ik ga andere kleren aantrekken, want jij moet dan weg zeker?

POL : Doe het op je gemak, schat. Ik heb nog wel wat tijd. (*Wanneer Linda weg is naar de badkamer gaat Pol naar de telefoon. Hij draait een nummer.*) Tot vijf uur. Ho ho! (*wrijft in zijn handen*) Hallo, met Lilly? Met Pol Pieters. Pieters een Pol. Ho, mijn klein duifje, het is me gelukt. Ik heb haar wijsgemaakt dat onze nieuwe directeur vannamiddag aangesteld wordt en heb haar kunnen overtuigen dat zij ondertussen gaat winkelen. ... Ja, ze is ermee akkoord. Ze vindt het geen werk om hier de ganse namiddag alleen te zitten. En ik heb haar natuurlijk gelijk gegeven. We zijn afgesproken dat geen van ons beiden terugkomt voor vijf uur. Stel je voor, mijn klein duifje. Wij hier alleen met ons twee van twee tot vijf. ...Hé?! Dat we ons geen moment zullen vervelen. Natuurlijk niet, we gaan onze fantasie op hol laten slaan. ...Nee nee, kom maar tegen twee uur, ze zal zeker weg zijn. Ze is een propere broek gaan aantrekken en dan vertrekt ze naar de winkels.

LINDA : (*Komt aangekleed de slaapkamer binnen, ze legt haar badjas op het bed.*) Polleke!

POL : Ik moet inhaken, mijn klein duifje. Maar ik zal in vorm zijn. Ik zal super zijn vannamiddag. Ik zie je zo meteen. (*hij haakt in*)

LINDA : (*Is in de living gekomen en heeft het gesprek gehoord vanaf "Ik zal super zijn vannamiddag."*) Tegen wie ben jij bezig, Polleke?

POL : Ik ?

LINDA : Ja, allicht jij, want ik ben niet aan het telefoneren.

POL : Wel ja... tegen wie zou ik nu kunnen bezig geweest zijn.

LINDA : Je doet al gans de dag zo raar. Komt dat door die aanstelling van je nieuwe directeur? Zit je met een ei?

POL : Natuurlijk zit ik met een ei. En daarom belden ze mij ook op.

LINDA : Om te weten of je met een ei zit?

POL : Maar nee!! Ik moet ook een toespraak houden en niemand gelooft dat ik een super speech ga afsteken. (*Hij is zo op dreef terwijl hij praat, dat hij niet nadenkt bij wat hij zegt.*) Maar ik heb het hun gezegd. Ik zal in vorm zijn. Ik zal er nogal vandoor gaan in dat bed.

LINDA : In dat bed?

POL : Bed?

LINDA : Ja, je sprak daar toch over een bed. Ik versta niet wat een bed komt doen bij die aanstelling van je nieuwe directeur.

POL : Ik ook niet... Ik uih... Ik heb ook niet verstaan waarom iedereen zijn speech moet houden in een bed. Dat past bij de artikelen die we verkopen, zeggen ze. Badhanddoeken, pyjama's, slaapklederen.

LINDA : Enfin ja, ik versta het ook niet goed. Maar het is jullie bedrijf.

POL : Ik zeg dat ook. Het is bij ons. En als het voor ons goed is...

LINDA : Kam je haren en trek een fris hemd aan zoetje, dat je er proper uit ziet voor je vergadering.

POL : Ja maar... *(hij kijkt op zijn horloge)* Ik heb niet veel tijd meer. Om twee uur...

LINDA : *(Duwt hem naar slaapkamer.)* Je hebt nog tien minuten. *(Ze trekt de slaapkamerdeur dicht, gaat naar telefoon en draait een nummer. Pol verdwijnt in de badkamer.)* Met Bram?... Oh snolleke, het is zo ver. Hij is er gans de namiddag niet. Vandaag wil ik je zien. Gedaan met bellen naar iemand die ik nog nooit gezien heb. Gedaan met alleen maar jouw stem te horen. Vandaag wil ik zien of dat koppelbureau niet gelogen heeft als ze zeggen dat je zo vol passie zit. Vandaag zal ik je voelen. Vandaag... Wanneer? Je moet onmiddellijk komen. Oh! Ik droom er al van hoe je mij met al jouw passie zal opnemen, mij naar mijn bed dragen, mij kussen... Oh, snolleke!

*(Pol komt uit badkamer, hij heeft een ander hemd aan en zijn haren zijn gekamd.)*

LINDA : Ik moet inhaken. Mijn man is in aantocht! Oh snolleke! *(Ze kust verscheidene malen in de telefoon, legt de hoorn neer en staat enorm gelukkig aan de telefoon als Pol in de living komt.)*

POL : Je ziet er zo tevreden uit. Ben je zo in de wolken omdat je mag gaan winkelen?

LINDA : En jij dan. Het is lang geleden dat er nog eens zo een lach op je gezicht gestaan heeft. Ik voel mij zo gelukkig omdat ik vannamiddag op mijn eentje eens kan gaan winkelen.

POL : En ik voel mij zo gelukkig omdat ik vannamiddag op mijn gemak een vurige speech ga geven in dat bed.

LINDA : Kom Polleke, nu moeten we echt weg.

POL : Ja, het is twee uur. We mogen hier niet langer blijven of er zou miserie kunnen van voortkomen.

LINDA : *(Neemt Pol mee bij zijn arm)* Kom Polleke, we zijn weg.

POL : Ja, we zijn hier beiden weg voor gans de namiddag. En niemand mag er terugkeren voor vijf uur. *(Ze verlaten beiden de hotelkamer.)*

## *BLACK OUT*

### 2e TAFEREEL

*(Enkele ogenblikken later. Pol komt binnen met in zijn hand een fles champagne.)*

POL : *(Aapt Linda na)* Ho Polleke, ik ben zo tevreden dat ik mag gaan winkelen. *(Nu met zijn mannelijke stem)* Ho Lindaatje, ik ben zo tevreden dat je hier tot vijf uur niet zal zijn. Ik heb ze goed liggen. Laat ze maar naar de mooie kleren kijken. Zo dadelijk ligt er eentje bij mij zonder kleren. *(Loopt duidelijk over van enthousiasme)* Ze zal er gaan zijn, Pol. Ze zal er gaan zijn. *(Hij geeft zijn twee vorige replieken terwijl hij de fles op het salontafeltje plaatst en zijn vest uittrekt en in de zetel gooit. Hij gaat voor de spiegel staan, kijkt naar zichzelf en strijkt met speeksel zijn haren plat.)* Je ziet er zo goed uit, Polleke. En sexy! Oh! Doe die das uit, Polleke. Zet een knoopje van je hemd open, Polleke. *(Hij knoopt zijn das los en gooit hem in de zetel en zet een knoopje van zijn hemd open.)* Oh, ze zal er niet kunnen aan weerstaan. Ho Polleke, je ziet er zo... *(De bel gaat.)* Stop ermee, Polleke. Doe de deur open. Ze is daar! Ze is daar! *(Hij holt naar de deur. Net voor hij ze opent:)* Neem ze met je ogen toe, Polleke. *(Hij sluit zijn ogen, opent de deur en neemt het meisje vast. Hij begint haar te kussen.)* Oh, mijn klein duifje, eindelijk. Eindelijk!

*(Het is niet Lilly, maar het kamermeisje van het hotel. Zij trapt op zijn teen waardoor hij haar loslaat en zijn ogen opent.)*

VICKY : Pardon, meneer, u doen dat altijd met kamermeisje?

POL : Uih... excuus juffrouw. Excuus... Duizendmaal excuus. Het zal niet meer gebeuren. Een zware vergissing van mij.

VICKY : Het geven niet, meneer Pieters. Ik komen uit warme landen en zijn warmbloedig. Ik hebben het graag. *(Ze gaat opnieuw naar hem.)*

POL : Uih... Jamaar... (*praat nu ook gebroken Vlaams*) Zal niet meer gebeuren. Afgelopen. Fini!

VICKY : Ikke vinden het jammer; ikke zitten juist zonder vriend.

POL : (*gebroken Vlaams*) Ik weten gij rap weer ene vriend vinden.

VICKY : U wensen verse lakens, meneer Pieters?

POL : Nee merci. Ze zijn nog niet gebruikt. Maar moest het mogelijk zijn om tien voor vijf eens terug te keren met je lakens.

VICKY : U omhelzen mij dan terug, meneer Pieters?

POL : (*gebroken Vlaams*) Ikke dan eerst zien hoe de situatie hier is. (*Hij duwt haar buiten en doet de deur dicht. Hij gaat terug naar de spiegel en kijkt erin. Net als hij aan de spiegel gekomen is gaat de bel opnieuw. Hij gaat naar de deur en brult, zonder eerst te kijken wie het is.*) Ikke geen verse lakens nodig hebben!! (*Het is niet het kamermeisje maar Lilly.*) Oh, excuseer, duifje. Ik dacht dat het terug dat kamermeisje was met lakens.

LILLY : Poezie!! (*Ze omhelst hem en begint hem te kussen. Ze heeft een kort rokje aan en een uitdagende blouse.*)

POL : (*Probeert uit haar omhelzing te raken, wat hem met moeite lukt.*) Easy! Easy! Hou nog wat over voor straks.

LILLY : (*Wandelt elegant naar de zetels toe.*) Eindelijk zijn we alleen. Je bent toch zeker dat ze niet terugkomt?

POL : Die is nu al volop aan het uitkijken naar een tailleurke dat ze mij morgen kan doen kopen. Zeg nu eens eerlijk, ken jij een vrouw die voor tijd terugkomt van een winkel?

LILLY : Oh poezie! Je bent subliem.

POL : (*Toont haar de fles champagne*) En... ik heb voor stevige drank gezorgd. (*Hij zet de fles terug op het salontafeltje en gaat naar de bar om glazen.*)

LILLY : Dat kan niet beter zijn hé. (*Ze gaat zitten in de tweezit.*) Ik had twee weken geleden nooit durven dromen, als ik mij kwam presenteren, dat je mij zou gekozen hebben als secretaresse. Was het moeilijk voor je om te kiezen tussen al die jonge meisjes?

POL : Was meteen gebeurd. Onze vorige directeur zei altijd: "je moet die nemen met de diepste décolleté. Dan zit je altijd goed." Aangezien ik in jouw décolleté haast je navel kon zien, was mijn keuze snel gemaakt.

LILLY : Oh poezie! Je bent ondeugend.

POL : Mijn vader zei altijd: "braaf zijn is geen gave." (*Hij komt terug met glazen.*)

LILLY : Heeft je vrouw nog niet door dat je naast de schreef loopt? Je doet de laatste tijd zoveel overuren. Vindt ze dat niet verdacht?

POL : Ik zeg dat ik langer op het bureau moet blijven doordat we zonder directeur zitten.

LILLY : Dus na vandaag zal ik je minder zien.

POL : *(Is nu klaar met de glazen vol te gieten. De glazen blijven op het salontafeltje staan.)* Dat denk je maar. Dan vind ik wel een andere uitvlucht om bij mijn duifje te zijn.

LILLY : *(Trekt haar schoenen uit en plaatst ze één voor één op het salontafeltje.)* Wat zou je vinden van champagne op bed?

POL : *(Is na het volgieten van de glazen in de tweezit gaan zitten.)* Ja, je laat er geen gras over groeien me dunkt.

LILLY : Oh Polleke! *(Ze kruipt op haar knieën in de zetel bij hem.)* Je ziet er zo sexy uit.

POL : Ik wist het! Ik heb het tegen mezelf gezegd dat je er niet zou kunnen aan weerstaan.

LILLY : *(Knoopt zijn hemd los en streelt zijn borst.)* Oh poezie, ik kan je ribbetjes tellen.

POL : *(Zit te giechelen)* Ho ho!! Ik zit met kriebelingen. Ho ho!!

*(Het hemd van Pol is nu volledig open. Hij moet er voor zorgen dat wanneer hij in het begin voor de spiegel staat, hij de knopen van zijn hemdsmouwen losmaakt.)*

LILLY : *(Praat nu heel zwoel.)* Kom Polleke, kom mee met mij. *(Ze kruipt achteruit op haar knieën in de zetel, ze kruipt achterwaarts over de zijleuning van de zetel en zit nu op de grond.)*

POL : *(Hij gaat eveneens op zijn knieën zitten en volgt haar terwijl hij voorwaarts op zijn knieën kruipt.)* Ja, jij hebt het goed zitten medunkt.

LILLY : We moeten ervan profiteren, Polleke. Als de kat van huis is, dansen de muizen... in haar bedje.

POL : Ho, jij kan mooi dichten.

LILLY : Waar staat je nestje?

POL : *(Hij zit nu op de zijleuning van de zetel, zij beneden op de grond naast de zetel.)* De deur achter je.

LILLY : *(Kruipt verder achterwaarts naar de slaapkamerdeur, dewelke tijdens de black out werd opengezet.)* Allé kom poezie, kom. Pissewissewisse.

POL : *(miauwt heel fijn)* Miauw. Miauw.

LILLY : Jij bent de kater, Polleke. Je moet zwaarder miauwen.

POL : *(miauwt nu heel zwaar)* Miauw. Miauw.

LILLY : *(Miauwt heel fijn terwijl ze verder achterwaarts naar de slaapkamer kruipt.)*

Miau! Miauw!

POL : *(Miauwt heel zwaar terwijl hij haar voorwaarts op zijn knieën kruipend volgt.)*

Miau! Miauw!

LILLY : *(Ze zijn nu naast het bed gekomen.)* Oh poezie, jij bent een mooie kater.

POL : En jij een beetje van een loops katinnetje, me dunkt.

LILLY : *(Kruipt achterwaarts in het bed, eerst met haar benen, dan haar lichaam. Ze ligt nu plat op haar buik op het bed en Pol zit op zijn knieën voor het bed. Lilly gaat deels rechtop zitten en maakt bevelende miauwgeluiden.)* Miauw! Miauw! *(Ze schudt met haar hoofd richting living.)*

POL : *(Haalt zijn schouders op en maakt verlegen, niet begrijpende miauwgeluiden.)* Miauw? Miauw?

LILLY : *(maakt een zeer kort en streng miauwgeluid en schudt met haar hoofd terug richting living.)* Miauw!

POL : *(Knikt nu dat hij weet wat ze wil zeggen. Hij draait zich op handen en voeten en kruipt naar de salontafel, waar hij de glazen champagne neemt. Hij neemt ze in zijn handen, terwijl hij op zijn knieën terug naar de kamer kruipt. In heel deze handeling miauwt hij zoals de tevreden kat van de miauwreclame op televisie)* Miauw miauw miauw miauw....

*(Lilly trekt de bedsprei rond haar van zodra Pol de slaapkamer verlaten heeft. Ze trekt haar rok en blouse uit en zit in haar body onder de bedsprei. Ze gaat recht op het bed staan als Pol met de glazen de kamer binnenkomt. Hij ziet haar staan, gaat op zijn achterwerk zitten met de glazen in beide handen. Hij haalt zijn schouders op en geeft een zeer profijtig miauwtje.)*

POL : Miauw?

LILLY : *(Geeft een langgerekte, sensuele miauw)* Miauw. *(Ze laat de bedsprei van rond haar vallen en staat in haar body rechtop op het bed.)*

*(Pol geeft zijn bewondering weer door bewonderend te fluiten en dan zegt hij "auw". Hij maakt een parodie op miauw door de mi te vervangen door bewonderend te fluiten.)*

LILLY : En nu is het aan jou, Polleke. Allé, kom bij het poesje, kom.

POL : Het is best dat er ons hier niemand zo simpel ziet doen.

LILLY : Allé vooruit, Polleke. Geef mij de glaasjes en... *(Ze fluit bewonderend.)*

POL : *(Zet zijn schoenen naast het bed, gaat bovenop het bed staan en laat zijn broek zakken terwijl hij dezelfde sensuele miauw geeft als Lilly de bedsprei liet vallen.)*

Miauw. *(Hij staat nu in zijn short.)*

LILLY : Oh, Polleke, je hebt echte katerbillen. Santé! *(Ze giet haar glas de helft binnen.)*

POL : Santé. *(Hij giet zijn glas in één teug naar binnen.)*

LILLY : *(Terwijl ze zijn hemd uittrekt.)* En nu nog je hemdje. *(Ze gooit het in een hoek van de slaapkamer. Ze trekt hem neer in het bed en ze kruipen onder de dekens.)*  
En nu gaan we...

*(Net als de dekens over hun heen zijn gaat de bel.)*

POL : *(Gooit de dekens terug weg.)* ... Ons broek terug aandoen.

LILLY : Pol?! Polleke, dat is toch je vrouw niet die er terug is?

POL : Eh, ik hoop van niet. En toch kan het haast niemand anders zijn.

*(Beiden zijn van het bed gesprongen en hebben hun glazen op de grond in de slaapkamer gezet. Lilly grabbelt Pols broek van het bed en begint ze aan te trekken.)*

LILLY : Wat ga je zeggen als ze binnenkomt?

POL : Dat ik het nog niet weet. Heb jij een idee? *(Hij kijkt op het bed naar zijn broek.)*  
Mijn broek? *(Hij kijkt naar Lilly die zijn broek aantrekt.)* Mijn broek, geef mij mijn broek terug.

LILLY : Ik heb ze al aan.

POL : Jamaar, en ik dan? *(Hij grabbelt in het bed en heeft Lilly haar minirok vast. Hij presenteert hem voor zich.)* Nee, dat zie ik niet zitten.

*(De bel gaat opnieuw.)*

POL : *(Hij trekt Lilly op het bed en doet haar zijn broek uit. Hij pakt de broek bovenaan beet en trekt ze zo naar beneden dat ze, wanneer hij ze in zijn handen heeft, binnenstebuiten is.)* Mijn broek! Ik wil mijn broek terug.

LILLY : De deur, Polleke. Doe de deur open. Ze gaat het verdacht vinden dat het zolang duurt vooraleer je de deur opendoet.

POL : En wat moet ik haar zeggen waarom ik hier zo rondloop?

LILLY : Verzin iets.

POL : Jij denkt zeker dat ze van gisteren is. *(Hij heeft nu terug zijn broek aan, weliswaar binnenstebuiten.)*

*(Lilly komt recht van het bed, neemt haar champagneglas, dat nog voor de helft vol is, en giet het over de voorbroek van Pol.)*

POL : Allé, wat doe jij nu? Ik kan hier toch niet rondlopen met een natte broek aan. En dan nog aan de voorkant.

LILLY : Je zegt dat ze op die aanstelling van je nieuwe directeur champagne op je broek gemorst hebben en dat je daardoor bent moeten terugkomen om je om te kleden.

POL : Goed idee. Ongelooflijk goed idee. Je moet er maar aan denken. *(Hij trekt terug zijn broek uit, gooit ze op het bed en loopt naar de ingangsdeur. Wanneer hij daar komt keert hij terug naar de slaapkamer.)* En jij, wat doe jij hier? Jij bent meegekomen om mij te helpen omkleden zeker? Ze... Zet je achter die gordijnen. Ik zal wel zorgen dat je hier buitenraakt. *(Hij duwt haar in de raamopening en trekt de gordijnen dicht. Hij grabbelt haar rok en haar blouse bij elkaar en draait ze in de bedsprei die hij als een bolletje bovenop het bed legt. De champagneglazen zet hij onder het bed. Wanneer hij uit de slaapkamer komt, gaat opnieuw de bel.)*

POL : Ja ja, zoetje. Ik ben op weg! *(Hij loopt naar de ingangsdeur, net voor hij de deur opent bemerkt hij haar schoenen op het salontafeltje en de fles champagne. Hij loopt naar het tafeltje, neemt de schoenen en de fles en kijkt ernaar. Hij loopt ermee naar de grote bloembak en steekt de schoenen met hun tippen in de aarde bij de bloemen. De fles giet hij leeg in de bloembak. Tot de fles champagne.)* Lopen, lopen. Niet veel schuimen. *(De fles is leeg. Hij weet duidelijk niet wat hij met de fles moet doen. Hij kijkt om zich heen en bemerkt een vaas met één roos in, hij loopt naar de vaas, haalt de roos uit de vaas, zet de fles op het tafeltje en steekt de roos in de fles. Hij staat nu met de vaas in zijn handen, hij kijkt naar het publiek en geeft de vaas aan iemand uit het publiek.)* Alleen maar even bewaren voor mij.

*(De bel gaat opnieuw.)*

POL : *(Terwijl hij naar de deur loopt.)* Ja ja, ik heb je al wel gehoord. Niet verschieten hé zoetje, maar ik sta in mijn klein broekje, ze hebben al champagne op mijn broek gemorst op die aanstelling van mijn directeur. *(Hij opent de deur en voor hem*

*staat zijn directeur. De man bekijkt Pol van kop tot teen.) (Hij lacht)* Hei hei hei!  
Jij bent mijn zoetje niet.

DIREKTEUR : Pardon?

POL : Ik kan niet zeggen hoe tevreden ik ben dat u mijn vrouw niet bent.

DIREKTEUR : Ik begrijp je niet zo best. Jij bent toch meneer Pieters?

POL : Ja ja, Pol Pieters, Pieters een Pol. Maar...

DIREKTEUR : Dolf Antheunis, de nieuwe directeur van het bedrijf waar je werkt.

POL : Oh ui... Aangenaam kennis met u te maken. Ik sta wel niet in mijn zondags kostuum.

DIREKTEUR : Je staat er inderdaad nogal luchtig bij.

POL : Ja, maar dat komt omdat ik bezig was met een luchtig karweitje. *(lacht)* Hei hei hei! En... Kom binnen, kom binnen, meneer de directeur. Zet u. Maak het u gemakkelijk.

DIREKTEUR : *(Gaat naar tweezit toe.)* Dank je. Noem me gerust Dolf. We moeten het familiaal houden, ook op het bedrijf.

POL : Je hebt gelijk. Ik zeg dat ook tegen mijn secretaresse. Ik zeg, we gaan het familiaal houden. *(Pol gaat achter zijn directeur naar de tweezit toe. Hij kijkt naar de slaapkamer en ziet tussen de gordijnen het hoofd van Lilly. Zij wuift, hij wuift terug. Terwijl hij naar Lilly kijkt blijft hij gewoon verder praten.)* Voor mij dus geen probleem, directeur.. Dolf. *(Hij beseft zijn vergissing en kijkt nu naar zijn directeur.)* Excuseer, meneer Dolf. *(De tweezit is zodanig opgesteld dat men vanuit de tweezit in de kamer naar de gordijnen kan kijken.)*

DIREKTEUR : Ik dacht er goed aan te doen mijn onderdirecteur eventjes te bezoeken voor de aanstelling.

*(Pol staat naar Lilly te kijken.)*

DIREKTEUR : Ik kom toch niet ongelegen, hoop ik.

POL : *(zonder nadenken)* Wel... *(Hij gaat nu bij zijn directeur)* Nee! Natuurlijk niet! Ik had toch niets anders te doen. Ik was gewoon in mijn klein broekje wat aan het rondlopen in mijn hotelkamer. Wil je iets drinken? Een glaasje champagne? Ui... nee, zal moeilijk gaan. De bloemen hebben graag ook eens wat anders dan altijd maar dat gewoon water. Whisky?

*(Terwijl de direkteur tegen Pol praat, gaat hij terug achter de tweezit staan en kijkt naar Lilly die kushandjes naar hem gooit. Hij maakt haar met gebaren duidelijk dat ze achter het gordijn moet verdwijnen)*

DIREKTEUR : Ik wou het eens met je hebben over de nieuwe collectie badhanddoeken. Ik vind dat mijn voorganger is blijven stilstaan bij te verouderde modellen. Vandaar, volgens mij, ook de daling van het zakencijfer.

*(Pol is ondertussen naar de slaapkamer gegaan en is haast bij Lilly.)*

DIREKTEUR : Wat denk jij daarvan, Pieters?... Pieters, waar ben je? *(hij kijkt om)* Pieters?

POL : *(Gaat achterwaarts uit de slaapkamer terug de living binnen.)* Ik ben op komst, directeur Dolf.

DIREKTEUR : Ah zo ja. Wat denk je van mijn voorstel over die badhanddoeken?

POL : Uih... jouw voorstel, ja. Ah, ik ben er volledig voor te vinden. *(Hij gaat de bar binnen om een glas en fles.)*

DIREKTEUR : Je kunt dus akkoord gaan met mijn voorstel om al de oude modellen uit de handel te nemen en te vervangen door nieuwe, veel fleuriger modellen.

POL : *(Komt met glas en fles whisky uit de bar)* Ja ja, allemaal geen probleem voor mij. *(Zet het glas op tafel en giet het vol.)* Een mens moet mee met zijn tijd. Moderniseren, dat is de enige manier om een bedrijf draaiende te houden. *(Hij gaat terug achter de tweezit staan en kijkt naar de slaapkamer. Lilly schuift de gordijnen konstant open en dicht en staat te paraderen in haar body. Pol maakt gebaren met zijn rechterhand voor zijn gezicht naar Lilly dat het moet gedaan zijn. Het is net of hij zijn gezicht koelte toewuift.)*

DIREKTEUR : *(Praat gewoon verder zonder naar Pol te kijken.)* Wij zitten dus in ons zakelijk denken duidelijk op dezelfde golflengte, Pieters. *(Hij kijkt nu om naar Pol. Pol is nog steeds naar Lilly aan het kijken en bezig met zijn handgebaar.)* Pieters?

POL : *(Kijkt nu naar direkteur)* Excuseer. *(Hij neemt met zijn linkerhand zijn rechterhand vast en houdt haar stil, hij slaat nu met zijn linkerhand op zijn rechterhand en laat zijn rechterarm zakken.)*

DIREKTEUR : Problemen, meneer Pieters?

POL : Nee nee, meneer Dolf. Maar warm. Warm! *(Hij wuift terug met zijn rechterhand voor zijn gezicht.)* Een mens moet zich wat koelte toewuiven.

DIREKTEUR : Je staat er anders wel al luchtig bij.

POL : Ja, maar ik ben een enorme heet... *(lacht)* allé, warmbloedige.

DIREKTEUR : Hopelijk ben je ook zo vurig op het bedrijf.

POL : Absoluut, meneer Dolf. Ik heb mij een nieuwe secretaresse aangeschaft en we zouden er samen nogal invliegen.

DIREKTEUR : Zo zo, ja... *(Hij drinkt van zijn whisky)*

*(Pol kijkt naar Lilly. Ze laat haar schouderbandje van haar body zakken. Pol maakt haar duidelijk dat ze het bandje terug op haar schouder moet leggen. Ze kijkt hem verleidelijk aan en laat nu ook het andere schouderbandje zakken. Pol is kwaad en stamp met zijn voet op de grond zonder het zelf te beseffen, terwijl hij haar kwaad duidelijk maakt de schouderbandjes terug op haar schouders te leggen.)*

DIREKTEUR : *(Draait zich bij het stampen van Pol op de vloer om en kijkt richting Pol, die naar Lilly kijkt.)* Geraak je oververhit, Pieters? *(Hij kijkt nu naar wat Pol kijkt en bemerkt Lilly in de raamopening. Lilly trekt het gordijn dicht.)* Ah, nu begrijp ik waarom je oververhit raakt, Pieters.

POL : Ja, een mens zou voor minder beginnen zweten. Ik uih... het is moeilijk uit te leggen.

DIREKTEUR : Je hoeft helemaal niks uit te leggen, Pieters. Ik begrijp het.

POL : Jij denkt dat je het begrijpt, maar het is niet waar hoor.

DIREKTEUR : Ze kan er gerust komen bijzitten. Ik hou van charmante dames. Ik weet niet hoeveel secretaresses ik al gehad heb in mijn zakencarrière.

POL : Dan zal je niet afsteken bij onze vorige directeur.

DIREKTEUR : Dat ze er gerust komt bijzitten. Ik wens kennis met haar te maken.

POL : Dat zal moeilijk gaan, ze... ze... ze is mensenschuw.

DIREKTEUR : Kom kom, meneer Pieters. Mij hoeft ze toch niet te vrezen.

POL : Jamaar, een mens weet dat het hier om twee uur allemaal begonnen is, maar waar het zal eindigen, dat zal wat anders zijn. *(Hij gaat naar slaapkamerdeur en fluit naar Lilly. Lilly steekt haar hoofd tussen de gordijnen.)*

*(Lilly schuift de gordijnen open en komt al paraderend de living binnen. Pol maakt haar met een gebaar duidelijk dat ze niet moet paraderen maar stokstijf moet gaan, wat ze ook doet.)*

DIREKTEUR : Oh, wat een charmante jongedame. Aangenaam kennis met je te maken.  
(*Neemt haar hand en kust ze.*)

LILLY : Aangenaam.

DIREKTEUR : Met wie heb ik de eer?

POL : Ja, wie zou dat nu kunnen zijn? (*lacht*) Ja uih... Dat kan eigenlijk maar iemand zijn.  
Mag ik je voorstellen, mijn vrouw, Linda Pieters.

(*Lilly kijkt verbaasd naar Pol.*)

POL : (*bevelend tot Lilly*) Linda Pieters

(*Lilly laat haar verbaasd gezicht wegzakken.*)

DIREKTEUR : Je hebt een zeer jonge, charmante vrouw, Pieters.

POL : Ja, toen ik trouwde heb ik gezegd, ik ga er eentje nemen die zeker mijn tijd zal meegaan, vandaar...

(*Lilly zit met een lijkbiddersgezicht naar Pol te kijken.*)

DIREKTEUR : *Je bent een grapjas, Pieters.*

POL : *Ja, een mens moet in om het even welke situatie dat hij terecht komt blijven lachen. We moeten het leven langs de zonnige kant bekijken. (uitdrukkelijk tot Lilly) Een mens moet lachen in het leven. (Ze blijft nog steeds met een beteuterd gezicht zitten.) Lachen moeten we doen! (Lilly brengt nu een glimlach op haar gezicht.)*

DIREKTEUR : Ik denk dat ik jullie in jullie intieme bezigheden gestoord heb?

POL : We waren ons huiswerk aan het maken als je dat bedoelt.

DIREKTEUR : (*lacht*) Jullie huiswerk. Rekenkunde.

POL : Rekenkunde. Nu kan ik je niet meer volgen hoor, meneer Dolf.

DIREKTEUR : Vermenigvuldigen.

POL : (*lacht*) Ah ja, nu versta ik je. Nee nee, wij zijn nog niet zo ver gevorderd. Wij zijn nog altijd bezig aan de optellingen. Eén plus één is twee en als je geen geluk hebt kan het gebeuren dat er van één plus één drie voortkomt.

DIREKTEUR : Ik denk dat ik beter maar eens opstap.

POL : Nee nee, je moet je niet haasten. We hebben nog tijd tot vijf uur.

DIREKTEUR : Hoe bedoel je? Vijf uur?

POL : Wel ja, dan komt mijn vrouw terug van de winkels.

DIREKTEUR : Je vrouw? (*kijkt naar Lilly*) Je vrouw zei je toch?

POL : Eh, ze is hier al wil je zeggen zeker? Ik zie het nu ook. Maar wat ik wil zeggen is; mijn vrouw haar moeder. Zij komt nog. Een enorme zaag. Het is daardoor dat we haar voor vijf uur niet binnenlaten.

DIREKTEUR : Het lijkt me allemaal nogal ingewikkeld.

POL : Ja, het is voor ons ook niet gemakkelijk.

DIREKTEUR : Waar waren we nu weer gebleven?

POL : Bij de vernieuwing van de badhanddoeken.

DIREKTEUR : Ja, ik denk dat ik je mijn ideeën het best kan uitleggen aan de hand van enkele schetsen die ik gemaakt heb. Als je mij toestaat ga ik ze eventjes halen op mijn kamer. Het stoort toch niet dat ik eventjes wegga?

POL : Nee, nee! In het geheel niet. Graag zelfs. (*Hij laat de directeur buiten.*)

LILLY : (*Bij Pol, ze omhelst hem en kust hem*) Oh Polleke, we zijn terug alleen.

POL : Ja ja, maar het zal voor niet lang zijn denk ik.

LILLY : (*neemt zijn hand vast en trekt hem mee richting slaapkamer.*) Voor het moment is de kust veilig.

POL : Je maakt het me niet gemakkelijk zeg. Tegen dat we neerliggen is hij er terug met zijn modellen. (*Hij blijft staan in de living.*)

LILLY : Die man heeft allang door dat hij ons een tijdje alleen moet laten. En dan nog, plezante spelletjes hoeven niet lang te duren.

POL : Als het zo snel moet gaan kan ik mij daar niet op concentreren. Nee nee, nu niet. We gaan ons alle twee aankleden en dan maak jij dat je wegkomt voor er miserie van voortkomt.

LILLY : Ah nee hé Polleke! Ben je onze afspraak vergeten? Van twee tot vijf zouden we alleen zijn. Als puntje bij paaltje komt wordt het helemaal niets. (*Ze duwt hem ondertussen achterwaarts naar de slaapkamer.*)

POL : Ik kon toch niet op voorhand weten dat die man zou komen. (*Hij ligt nu met zijn rug op het bed, hij probeert recht te raken, maar Lilly gaat bovenop hem zitten.*)

LILLY : Nee. Maar je mocht niet opengedaan hebben. Afspraken zijn afspraken.

POL : Allemaal goed en wel, maar ik kon toch niet weten wie er belde voor ik de deur opengedaan had. Voor hetzelfde geld was het mijn vrouw en die zou na een tijdje zelf zijn binnengekomen. (*Lilly streelt zijn borst*) Duifje, dat...

LILLY : Stt! Polleke. Je verlelijkt zoveel als je zo zaagt. (*Ze streelt zijn gelaat.*) Oh, mijn klein Polleke!

(*De bel gaat.*)